



Hallo Kepèl bestaat één jaar Daar staan we even bij stil

Maar we willen ook graag vooruit en daarom zoeken we gastschrijvers!

Hallo Kepèl voorziet in een behoefte. Het blad vindt gretig aftrek. Op Facebook tikt Hallo Kepèl bijna tweeduizend volgers aan. En op onze nieuwsbrief van onze website zijn circa 750 lezers geabonneerd. Dat in een jaar tijd.

Tijdens de voorbereidingen van Hallo Kepèl kregen we vaak te horen: 'we missen lokaal nieuws'. Klein nieuws dat de reguliere media laten liggen, menselijke verhalen over Kepèl en niet te vergeten de (heel veel gelezen) familieberichten. Het was voor de redactie even zoeken naar de juiste formule. Wat doen we wel en wat niet? Alles uit Kepèl nemen we mee. Maar we melden ook de jaarmarkt in Meijel, omdat die populair is in de regio. Een kritisch geluid schuwen we niet. Ook daar is behoefte aan, blijkt uit de vele reacties op onze berichtgeving over de firma Van de Weijer.

We kijken terug op een mooi eerste jaar. Toch blijft één wens nog onvervuld: we zouden graag veel meer inwoners betrekken bij Hallo Kepèl. U hoeft geen lid te worden van de redactie, niets te organiseren en ook geen vergaderingen bij te

wonen. Het enige wat we zoeken zijn enthousiaste inwoners - jong of oud, vrouw of man - die af en toe een leuk verhaal, een bijzondere herinnering, een ontroerende

nodigen wij van harte uit om van zich te laten horen. Een bericht over activiteiten, successen of plannen is dé manier om inwoners te informeren en betrokken te



gebeurtenis, een grappige anekdote of een verslag van iets uit de buurt willen schrijven. De redactie helpt waar nodig, kijkt de tekst na en beoordeelt of deze geschikt is voor publicatie. Daarna bent u onze **gastschrijver van Hallo Kepèl**. Of het bij één bijdrage blijft of dat u vaker iets instuurt, bepaalt u helemaal zelf. Of heeft u een leuk idee, of een tip, laat het ons weten.

Ook verenigingen, stichtingen en andere organisaties uit Kepèl

houden bij wat er leeft in onze gemeenschap. Samen maken we Hallo Kepèl nog leuker, verrassender en meer van én voor iedereen in Kepèl. We kijken uit naar uw bijdrage!

Team Hallo Kepèl:
Peter Bongers, Bart Ebisch,
Alwie Reijnen, Hay Stroucken en
Jac Willekens
info@hallokepel.nl

De tijd stond 3 jaar stil in Kepèl

Tijdens een van zijn zoektochten in archieven stuitte Wim Daniëls op een artikel over het torenuurwerk van de kapel van Onze Lieve Vrouw der Zeven Weeën, waaraan Panningen de bijnaam 'Kepèl' te danken heeft.

Met een torenuurwerk wordt een uurwerk aangeduid dat een grote klok aandrijft. Deze grote klokken zijn van oorsprong te vinden in torens van kerken. Vandaar de naam torenuurwerk.

en het openen en sluiten van de stadspoorten.

De nauwkeurigheid van de eerste torenuurwerken laat te wensen over. De tijd wordt gelijkgezet om twaalf uur 's middags als de zon precies in het zuiden staat. Meestal zit ergens in de toren een raampje waardoor de zon naar binnenvalt op een afgetekende plaats op een muur in de toren. Het is dan ook niet overal op precies hetzelfde tijdstip twaalf uur, zoals dat tegenwoordig is. Torenuurwerken worden in de

uurwerk te smeren, schoonmaken en de tijd goed te zetten.

De Panningse kapel krijgt in 1722 het torenuurwerk geschonken van Johan Albert Bouwens van der Boyen, baron van Neeryssch, heer van Venray en Helden en erfvoogd van Roermond, omdat zijn dochter op drie september 1722 in het huwelijk treedt met Karel Jozef baron van Overschie.

Kort na de dood van Johan Bouwens van der Boyen in 1728 blijft het uurwerk ten gevolge van slecht onderhoud stilstaan en raakt in onbruik. Pas in 1731 besluit het bestuur van de heerlijkheid Helden dat het onderhoud en beheer van het uurwerk in handen moet komen van een betrouwbaar persoon, zodat het weer dienst kan doen als tijdinstrument voor de Kepèlse bevolking en passerende vreemdelingen. Zij dragen het onderhoud en beheer van het uurwerk met ingang van 18 september 1731 op aan de koster van de kapel, Nicolaas Knops.



Het centrum van Panningen begin jaren twintig van de vorige eeuw, met in het midden de kapel van O.L. Vrouw van Zeven Smarten.

© archief Heemkundevereniging Helden

Wie het torenuurwerk heeft uitgevonden is niet bekend. De eerste torenuurwerken, eind dertiende eeuw, geven slechts een signaal op gezette tijden; bijvoorbeeld om de gebedstijden in een klooster of kerk aan te kondigen. In het midden van de vijftiende eeuw verschijnen de eerste torenuurwerken met wijzerplaten. Deze torenuurwerken vervullen een belangrijke rol in het dagelijks leven, voor het aangeven van begin- en eindtijden van onder meer markten, betaalde arbeid

zeventiende eeuw aanmerkelijk verbeterd door Christiaan Huygens. Hij is de uitvinder van het slingeruurwerk, wat een meer zuivere tijdmeting tot gevolg heeft.

Het uurwerk staat meestal in een koude, stoffige toren met galmgaten, waar wind, regen, sneeuw en de zon vrij spel hebben. Door de weersinvloeden vraagt het uurwerk regelmatig en goed onderhoud. Vroeger was dat meestal de taak van de koster, die iedere dag de toren in moest om het

Als vergoeding voor het smeren en regelen van het uurwerk kan koster Nicolaas Knops zijn leven lang gebruik maken van de zolder van de gemeenteschool en vissen in het gemeentewater 'den deyndrick'. Een en ander wordt vastgelegd in een akte van de scholtis, schepenen en geswoorens der heerlyckheydt Helden, gedateerd 18 september 1731.

Wim Daniëls

Dit is een samenvatting van een artikel in het historisch tijdschrift De Moennik van Heemkundevereniging Helden.

Wat is er loos in Kepèl?

Wat gebeurde er de afgelopen paar maanden allemaal op hallokepel.nl?
Een overzicht van de bijzonderheden.

• In juli en augustus konden we twee prijswinnaars van de rubriek Raad een Flaaï blij maken met een kloeke flaaï van de Heuvelhooker Bekker. In juli ging de lekkernij naar **Wim Coopmans** (zie foto) en afgelopen maand naar **Willemien Severins-Janssen**.



• Onverwacht kwam Hallo Kepèl in het bezit van twee prachtige schilderijen van **Lei Steeghs**. Daar koppelden we een weggeefactie aan. De Heemkundevereniging meldde zich met spoed. Peter Peeters nam de schilderijen in ontvangst. Ze krijgen een plekje in het museum, tussen de andere werken van Lei.



• We blijven even bij de Heemkundevereniging. Die op zoek naar **bidprentjes**. Inmiddels staan er bijna 29.000 gedigitaliseerde bidprentjes op de website. Het doel is om dit jaar de 30.000 aan te tikken. U kunt de bidprentjes afleveren

in Kerkeböske op maandagavond en woensdagmiddag. Of stuur een e-mail naar webmaster@heemkundehelden.nl. Een vrijwilliger komt de prentjes dan bij u thuis ophalen.

• Fusieschutterij Sint Hubertus & Sint Leonardus Beringe-Panningen startte een inzamelingsactie voor de aanschaf van een **nieuw vaandel**, hét symbool van de vereniging voor de komende tientallen jaren. Iedere bijdrage, groot of klein, is welkom via <https://short-url.cc/1B2Um>. 'Alvast ontzettend bedankt voor de steun', laat de schutterij weten.



• Een compliment voor het **Koninklijke Schuttersgilde Sint Lambertus** oëht Dörp dat voorkwam dat de bloemen in het centrum verpieterden. Gewapend met een watertank en sproeistok trokken de leden regelmatig voor een vergoeding door hartje Kepèl. Met de sproeiactie spekken ze de kas van de schutterij.

• Vanwege groot succes krijgt het speciaal bierenfestival Dorstig op zondag 4 oktober een ultiem vervolg. Dan staat namelijk de **Dorstig Herfst Editie** op het programma. De happening vindt plaats aansluitend op het Oktoberfest op 2 en 3 oktober in de feesttent aan

de Slinkstraat.



• Kepèl is een kampioen rijker. Paardenfokker **John Verlinden** schreef eind juli tijdens de internationale trekpaardenkeuring in IJzendijke het merriekampioenschap op zijn naam. Zijn blauwschimmelmerrie Ilse van de Klaverhoeve (v. Gilles van de Molenput) werd door de jury uitgeroepen tot beste merrie van de dag.

• De redactie van Hallo Kepèl hield zaterdag 18 juli een openbare redactievergadering op een zonovergoten terras bij Tinus. Jan Reijnen liet verstek gaan. Voormalig wethouder **Albert Kersten** maakte wel van de gelegenheid gebruik. Good old Albert had alleen maar lovende woorden voor Hallo Kepèl. 'Gewoon doorgaan', luidde zijn boodschap. Daar moest natuurlijk op gedronken worden.

• En wie troffen we half juli aan op het stoere festival **Zwarte Cross**? Giel Peulen uiteraard (als operazanger), maar ook burgervader Bob Vostermans met familie en vrienden. Genietend van de muziek en un pilske. Niks mis mee, toch?



Hay van de Jukebox

Met een kapotte jukebox achter in de bestelbus is de verslaggever onderweg naar België. Waarom wil hij per se een jukebox? Het antwoord voert ruim een halve eeuw terug in de tijd, naar de Kerkstraat, naar Hay van de Kuuper en zijn jukebox.

Mary Lou van Ricky Nelson schalt uit de jukebox. Pure magie. De friet kan best even wachten, denkt deze jongen.

Lokale legende

55 Jaar later ben ik onderweg richting Belgische kust met een

ik hem terugbrengen. Onderweg in de bestelbus dacht ik: waarom moet ik ook per se een jukebox hebben? En toen kwam Hay van de Kuuper in beeld, alsof het gisteren was.



Hay van de Kuuper was veel meer dan de eigenaar van een cafetaria in de Kerkstraat. Hendrikus Theodorus Haenraets (1927-2002) groeide uit tot een lokale legende, een markante persoonlijkheid die nog altijd voortleeft in de herinneringen van generaties inwoners.

Dankzij een van de eerste jukeboxen in de omgeving werd Hay van de Kuuper een ontmoetingsplek voor de nozems. Ze kwamen samen om muziek te luisteren en elkaars Zündapps, Puchs en Kreidlers te bewonderen.

Zijn bijnaam dankte Hay trouwens aan het beroep van zijn vader, die in het ouderlijk huis houten kuipen maakte. Toen Hay in de oude boerderij in 1957 een frituur begon, bleef die naam aan hem kleven. Aardappelen inkopen, schillen, snijden en bakken deed

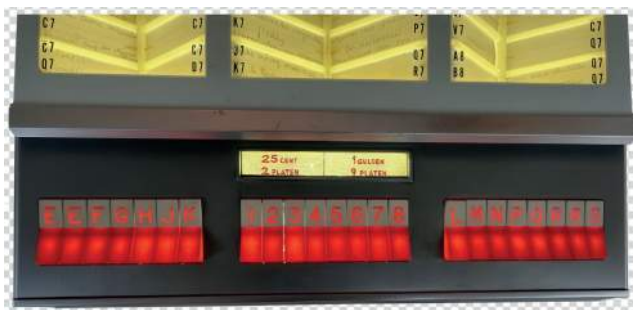
Hay zelf, zeven dagen per week. Mart Verstappen stond hem jarenlang bij. Mart was bij menigeen favoriet, want die gaf meer friet.



Buiten bij Hay van de Kuuper staan zondagavond stoere nozems bij hun brommers. Vetkuif, leren jasjes, spitse schoenen. Bij het naar binnen gaan rinkelen een paar paardenbellen. Rechts staan mensen in de rij voor een gulden friet (zak vol), unne broene pater en een kwartje Góije majonais.

Links in een hoek staat een glimmend wonder met gekleurde lichtjes dat een single grijpt, het plaatje laat zakken en begint te spelen. Twee voor een kwartje, negen voor een gulden. Een nozem drukt twee knoppen in: A-7. Hello

kapotte jukebox. De machine arriveerde vier maanden eerder, maar bleek al snel kuren te hebben. Platen sloegen niet af, daarna weigerde hij zelfs nog te selecteren.



In eerste instantie reageerde het veilingbureau niet waar ik hem had gekocht. Pas na drie maanden kon

Hay stond bekend als een kleurrijke figuur: rood haar, witte stofjas, zakken vol kleingeld en een

geheel eigen manier van (hardop) hoofdrekenen. 'Zes, acht, vijf, negen, hoorde je hem hardop denken: 'Dat is dan twee gulden en een dubbeltje'. Hay was gul voor alle kinderen, die regelmatig een ijsje of snoepje kregen toegestopt. Naast frietbakker was hij enige tijd ook grafdelver op het kerkhof tegenover zijn zaak, al hield hij dat werk niet lang vol.

Na 34 jaar sloot Hay zijn cafetaria. Hij legde zich toe op zijn grote hobby, tuinieren. In 2002 overleed hij op 74-jarige leeftijd. Hay koos ervoor om begraven te worden. Met gevoel voor humor, zei hij ooit: 'Ich loat mich neet cremere, want ich weit wie heit det 't vèt is'.

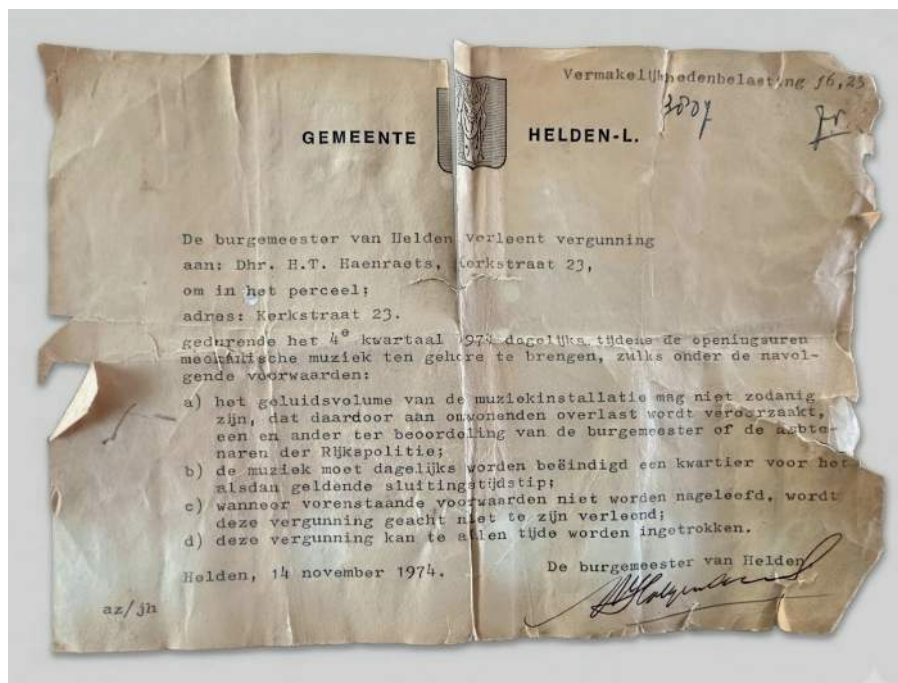


Vermakelijkheidsbelasting

De jukebox is er nog steeds. Die staat bij Teun - 'bakker Teun' - Peeters in de woonkamer. Zijn vrouw Petra, mijn zus, kocht die in 1998. 'Wist je dat Hay vermakelijkheidsbelasting moest betalen van 6,25 gulden per kwartaal?' zegt Teun, die een gehavend briefje, vol vouwen en scheuren uit de jukebox tevoorschijn tovert. Hay mocht dagelijks tijdens de openingsuren 'mechanische muziek ten gehore te brengen', onder de navolgende voorwaarde: 'Het geluidsvolume van de muziekinstallatie mag niet zodanig zijn, dat daardoor aan omwonenden overlast wordt

veroorzaakt, een en ander ter beoordeling van de burgemeester of de ambtenaren der Rijkspolitie'. En dan is het tijd voor muziek. Teun drukt op A-7: *Hello Mary Lou van Ricky Nelson* schalt door de woonkamer. Het volume

herinneringen krijgen een plekje vooraan: *The Animals - House of the Rising Sun*, *Procol Harum - A Whiter Shade of Pale*, *Moody Blues - Nights in White Satin*, *Free - Allright Now*, *The Rolling Stones - Jumpin' Jack Flash*, *Scott McKenzie - San Francisco*,



gaat omhoog. Teun herleeft zijn nozemjaren. 'De meisjes van de Huishoudschool kwamen er ook. Het kerkhofpaadje was vlakbij', glundert hij. 'En hier, *Freddy Quinn*, Peet was dol op Duitse schlagers'.

The Monkees - I'm a Believer. En A-7 dan? Nee, geen *Hello, Mary Lou*. A-7 is gereserveerd voor *Easy Livin' van Uriah Heep*. Rock 'n roll begon voor mij dan ook iets later dan voor 'oos Peet' en Teun.

Titelkaartjes

Het bestelbusje met de kapotte jukebox draait ergens diep in België een erf op. Binnen in een hal valt mijn oog meteen op een puntgave Seeburg 100 Select-O-Matic. 'Kan ik die van mij inruilen?', vraag ik de verkoper, wijzend op mijn kapotte apparaat. Dat kan, zegt de zakenman, 'maar dan moet er wel geld bij'. Binnen één minuut is de ruil beklonken.

Terwijl ik dit schrijf ben ik de titelkaartjes aan het maken voor in de jukebox. De eerste muzikale



Bart Ebisch

Bronnen: De Moennik, Midden-Limburg, L1

Scherven brengen geluk voor Mieke Kessels-Peeters

Scherven, stukjes porselein en gebroken tegels vormen voor Mieke Kessels-Peeters de bouwstenen van kleurrijke kunstwerken. Met veel geduld en vakmanschap maakt zij de mooiste mozaïeken, waarin creativiteit en persoonlijke herinneringen samenkomen. Verslaggever Hay Stroucken zocht haar op.

Als de liftdeur op de vierde verdieping van de Parkresidentie opengaat, zie ik meteen waar ik moet zijn. Vlak naast de voordeur staat een grote standaard met daarop een prachtig mozaïekwerk. Het kan niet missen. Hier wonen Mieke Kessels-Peeters en haar man Tjeu. Sinds enkele jaren voelen zij zich helemaal thuis in Kepèl, in het fraaie Ringovenpark.



Mieke is een kleurrijke verschijning. Haar kleding, haar uitstraling en vooral haar enthousiasme vallen direct op. Eenmaal binnen word ik overweldigd door dezelfde warme sfeer. Het appartement is stijlvol ingericht en overal zie je haar grote passie terug. Aan de muren hangen mozaïekschilderijen, op tafels en

vensterbanken staan beelden, vazen en schalen die zijn bekleed met kleurrijke stukjes aardewerk en porselein. Ondanks de grote verscheidenheid aan kleuren en vormen is toch alles één harmonieus geheel.

Aan de sfeervol gedekte tafel raak ik in gesprek met beide echtelieden. Beiden zijn geboren en getogen in Nederweert. Mieke is inmiddels 72 jaar en groeide op in een groot gezin met zes zussen en twee broers. Haar vader werkte vroeger een tijdlang als onderwijzer aan de toenmalige Landbouwschool in Dörp.

Kleuterleidster

Toen Tjeu verkering kreeg met Mieke, ging er voor hem een nieuwe wereld open. Opgegroeid tussen voornamelijk jongens voelde dat vrouwelijke gezelschap in huize Mieke in het begin wat onwennig. Het bezorgde hem regelmatig een

gezonde rose blos op de wangen. Mieke werkte destijds als kleuterleidster in Nederweert.



Het creatieve werken met jonge kinderen paste haar als een jas. Ze genoot ervan om spelenderwijs hun fantasie en ontwikkeling te stimuleren.

Na hun huwelijk verhuisden Mieke en Tjeu naar Maasbree, omdat Tjeu als jurist werkte bij de gemeente Venlo. Ook daar bleef Mieke actief met kinderen. Via Vorkmeer verzorgde zij op verschillende plaatsen binnen de gemeente Peel en Maas creatieve workshops. Daarbij betrok ze vaak ook de ouders, wat een groot succes bleek. Muziek, en vooral zang, speelde daarin een belangrijke rol. Ze schreef en componeerde zelfs twintig kinderliedjes, die werden gebundeld in een boekje. Opnieuw een bewijs van haar creatieve talent.

Inmiddels groeide het gezin uit tot vijf personen: twee dochters en een zoon. Het spreekwoord 'de appel valt niet ver van de boom' bleek ook hier op te gaan. Dochter Geertje erfde de creativiteit van haar moeder. Zij ontwierp allerlei decoratieve artikelen, maar maakte vooral bijzondere tassen. Op al haar ontwerpen was een zelf ontworpen beschermengeltje terug te vinden.

Samen met haar moeder verkocht zij hun creaties via een winkeltje en een eigen website. Voor Mieke voelde die samenwerking als een droom die werkelijkheid werd.

Die droom kreeg echter een dramatische wending. Op 26-jarige leeftijd, vrijwel meteen na beëindiging van de modeopleiding, werd Geertje ernstig ziek. Na zeven maanden, waarin zij twee hersenoperaties onderging, moest de familie afscheid van haar nemen. Een onvoorstelbaar groot verdriet.

Speelse vormen

Tijdens haar ziekte vroeg Geertje haar moeder om hun gezamenlijke project voort te zetten. Voor Mieke werd dat uiteindelijk een manier om haar verdriet een plaats te geven. In dezelfde periode ontdekte zij een nieuwe passie: mozaïek. Een bezoek aan Park Güell in Barcelona, ontworpen door Antoni Gaudí, maakte diepe indruk. De speelse vormen, de uitbundige kleuren en de fantasierijke composities deden haar denken aan Geertje. Sindsdien verwerkt zij die herinnering in vrijwel al haar werk. Op die manier blijft haar dochter iedere dag een beetje aanwezig.

Nu, vele jaren en duizenden kapotgeslagen tegels en stukjes porselein later, vullen haar kleurrijke kunstwerken het appartement. De zorg, de liefde en de toewijding waarmee elk werkstuk is gemaakt, zijn overal zichtbaar. In elk mozaïek lijkt een stukje van Geertje voort te leven.

Afwerking

Mieke werkt zelden volgens een uitgewerkt ontwerp. Ze begint met een idee in haar hoofd en laat het werk gaandeweg ontstaan.

Afhankelijk van de ondergrond en of het kunstwerk binnen of buiten komt te staan, kiest zij de juiste materialen en afwerking. Elk steentje krijgt zorgvuldig zijn eigen plaats. De foto's bij dit artikel geven daar een mooie indruk van. De verhuizing van Maasbree naar Kepèl bracht ook veranderingen met zich mee. Het ruime atelier in haar voormalige tuinhuis moest plaatsmaken voor een

houdt van sociaal contact, zonder zelf graag op de voorgrond te staan. Het liefst combineert ze die ontmoetingen met voldoende tijd om thuis in alle rust aan nieuwe kunstwerken te werken. De liefde voor mozaïek staat nog altijd op nummer één. Elk steentje wordt met veel precisie geknipt en gelegd en is een onmisbare schakel in het geheel.

Hoe anders is dat in haar eigen leven. Daar ontbreekt voorgoed een onmisbaar deel. Een gemis dat nooit helemaal zal verdwijnen.

Toch hebben de kleurrijke scherven ervoor gezorgd dat Geertje nog iedere dag een beetje aanwezig is. Vanuit dat perspectief krijgen de woorden 'scherven brengen geluk' een bijzondere betekenis.

Hay Stroucken



appartement. Door ruimtegebrek nam zij afscheid van een groot deel van haar voorraad. Het kapotslaan van tegels gebeurt tegenwoordig zo stil mogelijk, zodat de benedenburen geen overlast ervaren.

Toch ziet Mieke vooral de positieve kant van deze verandering. De beperkte ruimte bracht haar op nieuwe ideeën. Zogeeft zij inmiddels met veel plezier mozaïekworkshops aan medebewoners van de Parkresidentie. Ook binnen Seniorenvereniging Kepèl bestaat belangstelling voor haar workshops.

Sociaal contact

Dat doet ze met veel plezier, maar wel op haar eigen manier. Ze



Har Keiren: Op eigen benen verder!

Op zijn achttiende verloor Har Keiren door een noodlottig bedrijfsongeval zijn rechterbeen. Dankzij zijn enorme doorzettingsvermogen, de steun van familie en vrienden en nieuwe medische technieken kan de inmiddels 69-jarige Har weer lopen.

Wat betekent het als je op je achttiende door een noodlottig

aan de achterkant van de tractor af. De tractor staat stil, maar de aftakas blijft draaien om het bestrijdingsmiddel in de tank te mengen.

Aftakas

Normaal stopt Har de pijpen van zijn overall altijd in zijn laarzen. Deze keer hangen ze eroverheen.



ongeval van de ene op de andere dag een been moet missen? Dat overkwam de nu 69-jarige Har Keiren, woonachtig aan de Burgemeester Janssenring. Op 27 augustus 1976 is hij samen met twee collega's machinaal onkruid aan het bestrijden bij een boomkweker in Meijel. Rond tien uur wordt het werk onderbroken voor een koffiepauze. Zoals hij al zo vaak heeft gedaan, stapt Har

Dat ene moment wordt hem fataal. De draaiende aftakas grijpt zijn broekspijp en een fractie van een seconde later wordt zijn rechterbeen als het ware uit zijn lichaam gerukt. Een collega weet zijn kleding los te snijden van de draaiende as

en voorkomt dat hij verder wordt meegesleurd.

Het ongeluk gebeurt buiten de bebouwde kom, vlak bij het Deurnes Kanaal. Mobiele telefoons bestaan dan nog niet. Een collega rent hulp halen, terwijl Har zwaargewond achterblijft. Pas na ongeveer een half uur arriveert de huisarts en vijftien minuten later de ambulance. Al die tijd ligt hij bekneld tussen de tractor en de aftakas. Tijdens de rit naar het ziekenhuis en in de weken daarna schieten allerlei gedachten door zijn hoofd. Zal ik ooit nog kunnen lopen? Kan ik mijn werk nog doen? En hoe moet het verder met mijn grootste hobby's: de jacht en het motorrijden?

Fantoompijn

Na verschillende operaties en een lange revalidatie wordt duidelijk dat Har over een enorme wilskracht beschikt. Met een bovenbeenprothese moet hij opnieuw leren lopen. Dat gaat letterlijk en figuurlijk met vallen en opstaan. Door veel oefening, geduld en doorzettingsvermogen wordt hij steeds zelfstandiger. Toch blijft het leven met een amputatie vol uitdagingen. Fantoompijn is dagelijks aanwezig en de prothesekoker veroorzaakt, vooral tijdens warme dagen, veel pijn en irritatie. Artsen schrijven nieuwe klachten bovendien soms te snel toe aan zijn amputatie. Daardoor blijft jicht jarenlang



Har met zijn moeder in de zijspan

onopgemerkt en loopt Har onnodig lang met pijn rond.

Ook mentaal is het een zware periode. Als jonge man moet hij zijn toekomst volledig opnieuw vormgeven. Er gaan jaren voorbij voordat hij een goed passende prothese krijgt. Regelmatig heeft hij het gevoel dat medische en paramedische instanties onvoldoende oog hebben voor zijn situatie. Zo lijkt de GMD vooral gericht op een snelle terugkeer naar het arbeidsproces, terwijl voor Har eerst een goede revalidatie en passende prothese noodzakelijk zijn.

Toch geeft hij niet op. Al in 1979 wijst zijn vader hem op een baan bij de firma Bouten in Venlo, gespecialiseerd in het prepareren en restaureren van dieren. Omdat Har van jongs af aan graag in de natuur is en zijn vader vaak hielp tijdens de jacht, ook bij de slacht, spreekt het werk hem direct aan. Zonder ervaring begint hij aan een nieuwe toekomst, heel anders dan hij ooit had gedacht.

Implantaat



In het najaar van 2017 wijzen vrienden hem op een destijds nog relatief nieuwe medische ingreep: een osseointegratieoperatie. Daarbij groeit het bot vast aan een implantaat in het bovenbeen. Na diverse onderzoeken wordt Har in

januari 2019 geopereerd. Daarna gaat er opnieuw een wereld voor hem open. De revalidatie verloopt verrassend snel. In juni kan hij alweer lopen en in oktober maakt hij met



zijn vriendengroep een wandeling van tien kilometer, zonder zich te realiseren hoe bijzonder die prestatie eigenlijk is. Hoewel uit zijn verhaal duidelijk blijkt over hoeveel doorzettingsvermogen en zelfdiscipline Har beschikt, benadrukt hij vooral hoe dankbaar hij is voor alle hulp die hij door de jaren heen heeft gekregen. Zijn familie, vrienden en vele bekenden hebben hem steeds gesteund en aangemoedigd. Die steun is voor hem minstens zo belangrijk geweest als de medische zorg.

Motorrijden

Ook zijn passie voor techniek heeft een belangrijke rol gespeeld. Vanaf het begin werden motoren en auto's aangepast, zodat hij ondanks

zijn amputatie kon blijven rijden. Zijn grootste hobby, motorrijden, hoefde hij daardoor nooit op te geven. In 1979 behaalde hij zijn motorrijbewijs op een motor met zijspan. Inmiddels heeft hij heel wat kilometers door Europa

afgelegd, tot in Albanië en de Zwitserse Alpen. Tegenwoordig rijdt hij met veel plezier op een indrukwekkende Can-Am Spyder.

Op zijn oprit staat daarnaast een Mini uit 1981, die met hulp van vrienden is omgebouwd tot cabriolet en voorzien van een handkoppeling. Ook bezit hij nog een Solex uit 1966 en een Peugeot Fox, waarmee hij jarenlang naar zijn werk reed.

Naast zijn liefde voor techniek heeft Har nog een grote interesse: alles wat met de Tweede

Wereldoorlog te maken heeft. Hij leest er veel over en bezoekt graag musea en historische locaties.

Steun

Het woord verveling lijkt niet in zijn woordenboek voor te komen. Minstens zo belangrijk is voor hem het contact met anderen. De vriendengroep van vroeger bestaat nog altijd. Iedere week komen ze samen bij Tinus, waar herinneringen worden opgehaald, plannen worden gemaakt en vooral veel wordt gelachen.

Dankzij de medische kennis en technologische ontwikkelingen van de afgelopen decennia kreeg Har de kans om opnieuw op eigen benen verder te gaan. Zijn verhaal laat zien dat techniek belangrijk is, maar dat vooral doorzettingsvermogen, veerkracht en de steun van de mensen om je heen het verschil maken. Har verloor op zijn achttiende een been, maar nooit de wil om vooruit te blijven gaan.

Hay Stroucken

Huis van Morgen opent inspiratietuin

Het Huis van Morgen in Panningen zet een nieuwe stap in het stimuleren van comfortabel en langer zelfstandig wonen. Bij de demonstratiewoning aan de Bernhardstraat is een innovatieve, groene buitenruimte gerealiseerd.

De nieuwe tuin laat zien hoe toegankelijkheid, duurzaamheid en onderhoudsgemak naadloos samengaan, ook op latere leeftijd



of bij een beperking.

De officiële opening vindt plaats op zondag 13 september. Het project is tot stand gekomen dankzij een nauwe samenwerking tussen de stichting Huis van Morgen, woningcorporatie Wonen Limburg en de gemeente Peel en Maas. Met het initiatief willen de betrokken partijen laten zien dat een onderhoudsarme en rolstoelvriendelijke tuin niet synoniem hoeft te staan aan een volledig betegelde achtertuin.

Hittestress

Het terrein is opgedeeld in drie verschillende tuinstijlen die elk

een eigen sfeer uitstralen. Bij het ontwerp staat optimaal gebruiksgemak centraal: de paden zijn verhard en obstakelvrij voor rolstoelen en rollators. Daarnaast spelen de ontwerpen in op actuele klimaatuitdagingen. Door veel groen te integreren met slimme oplossingen voor het afkoppelen, hergebruiken en infiltreren van regenwater, helpen de tuinen hittestress te verminderen en de biodiversiteit te versterken.

Een bijzonder sociaal element in het project is de bijdrage van Hal9, een lokale werk- en leeromgeving voor mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt. Deelnemers van Hal9 maakten onder meer de houten bloembakken, de pergola en uitnodigende zitbankjes. Hiermee wordt getoond dat een toegankelijke tuin mogelijk is zonder dure investeringen.

Mijlpaal

De realisatie van de tuin vormt een nieuwe mijlpaal in de geschiedenis van het Huis van Morgen. Ruim tien jaar geleden werd de demonstratiewoning gestart op initiatief van de toenmalige gemeente Helden, welzijnsorganisatie Vorkmeer en diverse regionale zorginstellingen. Wat begon als een pilot om inwoners kennis te laten maken met domotica, zorgtechnologie en praktische hulpmiddelen, is in de loop der jaren uitgegroeid tot een vast regionaal voorlichtings- en inspiratiecentrum.

Waar binnen in de woning technologieën zoals slimme medicijndispensers, zorgrobots en ergonomische aanpassingen

centraal staan, trekt het initiatief deze visie op zelfstandigheid nu door naar buiten. De tuin is vrij toegankelijk voor iedereen die een kijkje wil nemen en inspiratie wil opdoen. Bezoekers kunnen op eigen gelegenheid de tuin bezoeken. Het Huis van Morgen zelf is te bezoeken op afspraak.



Zaterdag 26 september: Pius Park Parade

De officiële opening van fase 2 van het Pius Park vindt zaterdag 26 september plaats. Onder de naam Pius Park Parade kan iedereen komen kijken naar de gerealiseerde voorzieningen. Verder zijn er demonstraties en staan er infostands.

Wat in maart 2017 begon met de wens van sportverenigingen om meer samen te werken, groeide uit tot een veelomvattende gebiedsontwikkeling. Het Pius Park staat voor een groene, centrale plek waar bewegen, ontmoeten, leren en leven samenkomen. Iedereen kan er terecht. Wegen en verharding maakten tijdens de eerste fase plaats voor meer groen, wandel- en fietspaden en ruimte voor ontmoeting. In de tweede fase zijn onder meer een skatepark, beachvelden, een multifunctioneel speelveld, een amfitheater en zitplekken gerealiseerd. Daarmee is het Pius Park overigens nog niet af. Met fase 3 komen onder meer een fietscrossbaan, een klimheuvel, een centrale ontmoetingsplek en extra groen. Het park moet uitgroeien tot een laagdrempelige ontmoetingsplek voor iedereen.



Eekhoortje overleeft rattenval

Er komen vaak meldingen over rattenoverlast. Van Amsterdam tot Panningen. Hoe ervaart de burger ratten in de tuin? En: wat te doen?

Zit je op een zomeravond op het terras, glijdt er een rat voorbij. Brrr. Even later nog een, gevolgd door nummer drie. Bij de overburen hetzelfde beeld, en even later meldt zich een derde buurtbewoner. 'Wij hebben een rat gezien'.



Geen idee waar ze plotseling vandaan komen. Of toch wel? In de buurt heeft iemand een kippenhok opgeruimd, weet iemand. Daar moeten de ratten vandaan komen. Ze zijn op zoek naar een nieuwe plek.

Navraag bij de gemeente leert het volgende. In de periode 1 januari tot 10 mei kwamen er 91 meldingen binnen van rattenoverlast. In 2024 waren dat er in totaal 219. Elders in het land is het niet anders, getuige artikelen deze zomer in Het Parool en het Algemeen Dagblad

Loknoot

Begin augustus meldden bewoners van de Kastanhof in Maasbree een rattenplaag bij de gemeente. Op eigen erf moet de burger zelf actie ondernemen. Die krijgt daarbij

eventueel tips van een medewerker van de buitendienst. Op openbare plekken ligt de verantwoordelijkheid bij de gemeente.

In Maasbree had een buurtbewoner in korte tijd vijf jonge ratten gevangen. Ook werden grotere exemplaren gespot. Zo trouwens ook op het terras van de schrijver van dit stukje. Die riep de hulp in van Kurvers Pest Control. 'Drie ratten gezien? Dan zitten er wellicht meer. Kunnen ze gemakkelijk aan voer

komen? Nee? Zitten er kippen in de buurt?'

Enfin, een dag later werd een rattenval opgehaald. En gespannen. Meteen raak. Daarna gebeurde er iets gek. De beesten smulden van de loknoot, maar de val klapte niet. Intussen ging de discussie thuis over het type val. Er moest een val met overkapping komen, zodat het doodgeslagen beestje niet in beeld kwam bij een wandeling door de tuin. Dat was zielig.

Overkapte val

Een rattendeskundige uit Nijmegen kwam de nieuwe val persoonlijk brengen. En opnieuw was het meteen raak. En daarna opnieuw niet meer. De ratten proefden op zo'n slinkse wijze van de pindakaas

dat de gespannen val gespannen bleef staan.

Toen gebeurde er opnieuw iets gek. Aan het gespartel te horen zat er iets in de overkapte val. Een volwassen mannetje wellicht? Nee, het bleek een gevangen eekhoortje te zijn dat de klap wonderwel had overleefd. Eenmaal bevrijd dook het beestje de struiken in.

Er werden daarna nog drie kleine ratten gevangen, zo ook bij de overburen, maar daarna lieten ze zich niet meer zien. Het beste is natuurlijk om ratten niet te lokken.

Hier een aantal tips uit een folder van de gemeente:

- Bewaar voer voor huisdieren in afgesloten bakken.
- Zorg dat er 's nachts geen voer voor huisdieren ligt.
- Voer vogels en eekhoorns niet of zorg ervoor dat ratten er niet bij kunnen.
- Raap fruit dat van fruitbomen valt (walnoten, hazelnoten, valappels, sierappeltjes) zoveel mogelijk op.
- Zorg dat de rat geen schuilplaats vindt. Ruim materiaal waarin ze zich kunnen verstoppen op.
- Zorg voor een goede fundering zodat ratten niet onder een gebouw kunnen graven.
- Leg brandhoutvoorraad niet op de grond, maar zorg voor ongeveer 25 centimeter tussenruimte.

Alle voorzorgsmaatregelen ten spijt, er kan nog altijd een rat opduiken. Vorige week meldde de buurtbewoner: 'We hebben een rat gezien.'

Eerbetoon aan Piet Kooiman

Roggelnaar Piet Kooiman (78) was een fantastische voetballer. Na zijn actieve carrière als speler was Kooiman succesvol als speler/trainer van onder andere SV Roggel. Rik Korsten brengt een erbetoon.

In zijn hoedanigheid als trainer maakte ik op jonge leeftijd kennis

Roggel om ongeveer negen uur 's morgens. Piet kwam lopend richting voetbalveld en riep mij na: 'Asse zo vroeg wakker bes belooft det veul veur vanmiddig'. Hij wist uiteraard niet dat ik toen thuiskwam van een nachtelijk bezoek aan België en ik op weg naar huis was om nog een paar uur te slapen.

Buitenspeler

Piet begon zijn voetbalcarrière in Roggel als buitenspeler. Hij was snel en slim en werd al gauw opgemerkt door VVV Venlo waar hij drie jaar speelde. Hij speelde 41 wedstrijden en maakte drie doelpunten. Daarna verkaste hij waar hij één jaar met zijn broer Goof samenspeelde.

Piet koos vervolgens voor Panningen

waar hij in 1975 in de Baandert, de thuishaven van Fortuna Sittard, tijdens een beslissingswedstrijd tegen EHC voor tienduizend toeschouwers het kampioenschap behaalde in de eerste klasse en promoveerde naar de hoofdklasse. Piet scoorde in die legendarische wedstrijd en gaf een assist.

Jeugdtrainer

Ik spreek nu nog steeds mensen uit Panningen die zich Piet herinneren als een snelle technisch vaardige buitenspeler die voor niemand opzij

zowel met Roggel 1 als 2 kampioen te worden en te promoveren naar de derde klasse.

Na dat seizoen kwam ik ook langzaam maar zeker bij het eerste en ik herinner me vooral dat iedereen deed wat Piet vroeg of eiste, waardoor we drie jaar lang in de bovenste helft meedraiden. De trainingsopkomst was optimaal destijds en vooral was er veel plezier in het voetbal.



met Piet die mij als 15-jarige liet debuten in het eerste van SV Roggel.

'Good genoeg is aod genoeg,' waren de woorden van Piet. Hij was de beste trainer die ik ooit had en de beste waarmee ik ooit samen speelde, al moet ik zijn broer Goof (Gover) in één adem noemen. Ik herinner me nog een zondagochtend in



SEIZOEN 1974 1975

LEIDER JAN JACOBS TRAINER NEEKE MUNNCOM HENE RUTTEN
THYS BOUTEN WIL V D HURK THEO BEEKS HUBB CIELEN
CON V KEEKEN RICHARD PETERS HARRIE JEURNINK PIET
VOGELS WIN PETERS JAN DRIESSEN PIET KOOIMAN PAUL
DRIESSEN JOHN GUBBELS

Na vier seizoenen hield Piet het voor gezien in Roggel en werd hij trainer van achtereenvolgens Bieslo, Baarlo, RKSVN en opnieuw bij Roggel waarmee hij wederom een kampioenschap vierde in 1994.

In 2005 ontsnapte Piet aan de dood bij een ernstig bedrijfsongeval. Gelukkig zijn zijn wilskracht en humor gebleven. Piet Kooiman is een levende legende voor mij maar zeker ook voor vele voetballiefhebbers. In Roggel wordt hij de grootste clubman ooit genoemd en in Kepèl herinneren ze hem vanwege zijn grote aandeel in het kampioenschap en promotie naar de hoogste amateurklasse. Piet, van beroep was hij automonteur, is getrouwd met Rien en heeft drie kinderen en acht kleinkinderen. Kepèl krijgt van hem de hartelijke groeten.

Rik Korsten



ging. Hij speelde er drie jaar waarna hij jeugdtrainer werd van de A in Roggel. In het seizoen 1976-1977 presteerde hij het als trainer om

Buurtzorg: Van pionieren naar een beweging

Buurtzorg Peel en Maas Panningen/Egchel bestaat inmiddels zeventien jaar. En staat als een huis. 'Goede zorg draait om tijd, aandacht en vertrouwen'.

In 2009 begon Buurtzorg in Peel en Maas met zeven bevlogen zorgprofessionals en een gedeelde overtuiging: goede zorg draait om tijd, aandacht en vertrouwen. Hun missie was eenvoudig, maar vernieuwend.



Geen logge organisatie, maar een klein zelfstandig team die de cliënt echt leren kennen. Destijds voelde dat als een frisse wind in een zorglandschap dat steeds complexer werd. Zeventien jaar later is die visie actueler dan ooit. Inmiddels bestaande uit 4 teams in Peel en Maas.

In 2026 staat de zorg voor grote uitdagingen: een groeiende

zorgvraag, personeelstekorten en mensen die langer thuis wonen. Juist daarom blijkt de kracht van Buurtzorg tijdloos.

De persoonlijke relatie tussen zorgverlener en cliënt vormt nog altijd de basis. Technologie ondersteunt het werk, maar vervangt nooit het menselijke contact.

Waar het ooit begon met een klein kantoor en veel enthousiasme, is Buurtzorg uitgegroeid tot een voorbeeld van hoe wijkverpleging anders kan.

Zelfsturendeteams, korte lijnen en vertrouwen in vakmanschap zorgen ervoor dat zorgprofessionals doen waar zij het beste in zijn: zorgen voor mensen.

De woorden uit 2009 - 'Dit plaatje klopt, dat gevoel heb ik al heel lang niet meer gehad' - hebben niets aan betekenis verloren. Ze staan symbool voor werkplezier, betrokkenheid en de

overtuiging dat goede zorg begint bij oprechte aandacht.

Buurtzorg Peel en Maas Panningen/Egchel bewijst in 2026 dat echte vernieuwing niet altijd zit in méér regels of systemen, maar juist in het terugbrengen van de menselijke maat.

Dat was toen de kracht, en dat is het vandaag nog steeds.

KOETJE



Corruptie

Ik denk dat het ongeveer als volgt gegaan is: Als kind had Infantino een eigenwijs en koppig karakter. Hij had rood haar en was niet bepaald moeders mooiste. Hij was pragmatisch ingesteld en ontbeerde elke vorm van schaamte, eergevoel of zelfrespect. Voor een rolletje drop liet hij zich verliezen bij een potje rummikub en voor een dubbeltje mocht je bij hem spieken op school. Al gauw merkte hij dat corruptie een verdienenmodel is. En hij beseftte ook dat hij met zijn looks geld nodig zou hebben om mooie vrouwen tussen de lakens te krijgen. Terwijl met het verstrijken van de jaren zijn geldzucht steeds extremer werd, werkte hij zich omhoog bij de FIFA. Hij schoof de corrupte Blatter aan de kant en werd in 2016 voorzitter van de FIFA. Hij liet zich fêteren door allerlei voetbalbonden. Voor een leuk bedrag kon hij zorgen dat je het WK voetbal mocht organiseren. Ondertussen werd hij beste maatjes met de koning der criminelen en dat zou hem wel eens de kop kunnen kosten. Trump dwong hem om een rode kaart voor VS-spits Balogun terug te draaien en bracht hem op het onzalige idee om FIFA-aandelen aan commerciële partijen, die ook nog eens aan Trump gelinkt waren, te verkopen. Het begon allemaal met een rolletje drop, maar vandaag de dag slaapt Infantino in dure hotels met waarschijnlijk een luxe prostituee aan zijn zijde. Maar ook zonder schaamte, eergevoel en zelfrespect. En hopelijk binnenkort ook zonder baan.

Koetje

RAAD EEN FLAAI



Ware kenners van Panningen kunnen iedere maand een vlaai van bakkerij Jacobs (de Heuvelhooker Bekker) winnen. Hallo Kepèl toont een gedeelte van een gebouw of

persoon en u mag raden om welk gebouw of welke persoon het gaat. De oplossing kunt u tot 25 september mailen naar info@hallokepel.nl. Bij meer goede inzendingen wordt geloot. Onze fotograaf Jac Willekens zet de smulpaap in de bakkerij op de foto.



BLIKVANGER



Onze fotograaf Jac Willekens laat zich graag inspireren door gebouwen, gebeurtenissen en mensen in Panningen. In iedere editie van Hallo Kepèl en op de

website hallokepel.nl toont hij zijn veelzijdige werk. Een tijdje terug maakte Jac een wandeling en stuitte op de vervallen kassen aan de Tuindersweg.

Net als u vraagt de redactie zich af: worden die nog gebruikt?



LELLEDEL

BLAH
BLAH



Ge kund al goet merke dat de daag korter worde. Savons is het al heel get eerder duister. Gelukkig koelt het navenant niet af, we hoeve dus nag geen dure stroom of duur gas te gebruike. Integendeel zellufs. Het blijft maar heet, ook snags. De weersomstandigheden wie ze nu zijn, hep ik in mijn lang leven nag niet meegemaakt. Ik kan het me teminste niet herinnere. Hier hebbe we eigenlijk niet te klage, in het zuide van Europa is het egter goet raak. Ik weet niet wieveel vierkante kilometers bos er al naar de gallemiezen zijn. Die kilometers kunne trouwes net zo goed ront zijn, ik heb daar geen eieren van gegeten. Als je de geleerden van het zjoernaal moet glove zijn het er in ieder geval heel veel. En wat denkt ge van al die beeste die het lootje leggen? Daar kome niet zomaar nieuwe voor in de plak. Intusse zijn die lui van dit blaasje al zoget een jaar bezich. En ik moet zegge dat ze het beter doen als wie ik verwacht had. Overal waar ik kom (en dat zijn nogal get plekke) hoor ik lovende weurd. De manne zulle wel has neve de schoene gaan lopen. Weet ge waar ik me ook groen en scheel aan erger? Aan die baas van het voetballe. De naam weet ik niet, get met ventielke of zo. Ik weet wel dat hij goed met Trump door één open deur kan. Dat zegt mij genoeg. Dat zegt mij ook dat ik moet stoppe. Dus!

Lelledel

AGENDA



Augustus

Vrijdag 28 augustus

Vleermuizenlezing en -wandeling

Aan de Koeberg 11.

Aanvang 20.00 uur.

Beachparty Disco De Springer, in Gemeenschapshuis in Kepèl.

Aanvang 19.30 uur.

Zaterdag 29 augustus, 5, 12, 19, 26 september

Muziek onder de Toren.

Met telkens verschillende blaaskapellen uit de regio.

Aanvang 13.30 uur.

September

Zaterdag 5 september, 3 oktober

Repair Café

Aan de Koeberg 3.

Van 10.00 tot 12.30 uur.

Zondag 13 september

Kijkdag Duursamer Peel en Maas.

Voor programma zie

<https://tinyurl.com/4j4ydfw2>



Rundje Koeberg, start bij Kerkeböske. Wandelen, hardlopen of fietsen.

Vanaf 7.30 uur.

Zaterdag 19 september

Optreden Bloody Tributes bij Tinus Achterom.

Aanvang 20.00 uur.



Zondag 20 september

Optreden organist Theo Hes in de Lazaristen Kapel.

Aanvang 20.00 uur.



Donderdag 24 september

Praktijkcursus Landschapsbeheer.

IVN Natuurhut

Aan de Koeberg 11.

Aanvang 19.30 uur.

Zaterdag 26 september

Lokale Veteranendag aan het Wilhelminaplein 1

Aanvang 13.00 uur.

Oktober

Vrijdag 2 en zaterdag 3 oktober

Oktoberfest in tent aan de Slinkstraat.

Zondag 4 oktober

Herfsteditie van Dorstig in tent aan de Slinkstraat.

Maandag 12 oktober

Start Limburg Openhartig, reizende kunstexpositie.

Te zien tot 25 oktober tijdens openingstijden in Huis van de Gemeente.



De evenementenkalender van de gemeente laat ook alle activiteiten zien in andere kerkdorpen.

www.peelenmaas.nl/sport-cultuur-en-evenementen

FAMILIE BERICHTEN



Overleden

• **Math Ottenheijm** (61)

Panningen 15-3-1965

Panningen 21-7-2026

• **Annie Hemel - Baten** (83),

echtgenote van Jan Hemel

Brunssum 12-7-1943

Horn 15-7-2026

• **Hans Huijs** (73)

Panningen 27-10-1952

Panningen 24-6-2026

• **Truus Zelen - Kleuskens** (89),

echtgenote van Harrie Zelen †

Panningen 26-6-2026

• **Lies Beumers - Ghielen** (93),

echtgenote van Harrie Beumers †

Beringe 2-3-2026

Panningen 14-6-2026

• **Toos Smits - Nooijen** (85),

echtgenote van Mart Smits †

17-6-2026

• **Mia Kessels - Greijmans** (93),

echtgenote van Harrie Kessels †

Panningen 19-10-1933

Panningen 5-6-2026

COLOFON



© Hallo Kepèl is een uitgave van de werkgroep Hallo Kepèl

Redactie: Peter Bongers, Bart Ebisch, Alwie Reijnen, Hay Stroucken en Jac Willekens

Fotografie: Jac Willekens, derden en archieven van de rechthebbenden.

Vormgeving: Theo Janssen

Drukwerk: Compri druk en ontwerp

Reacties en tips kunt u mailen naar

info@hallokepel.nl

Donaties zijn welkom:

IBAN: NL72 SNSB 0783 3508 80

Hallo Kepèl verschijnt 6 keer per jaar.

Voor actueel nieuws bezoek onze website

www.hallokepel.nl